

[Justitsministeren.]

Øjeblikket ikke kan faa Opholdstilladelse i Danmark, aldeles ikke Spørgsmaalet om, efter hvilke Principper Werner Calm-Sagen er afgjort. Den sidste Sag er afgjort efter Hensynet til de almindelige Principper, vi følger for politiske Flygtninge, der udsætter deres Liv eller Frihed for Fare paa Grund af deres politiske Optraeden i Hjemlandet.

Nu lægger den ærede Forespørger Hovedvægten paa, at Werner Calm ogsaa var arresteret som Spion i Rusland. Jeg maa dertil sige, at det ved jeg ikke noget om. Jeg ved kun, at hans Søster i sin Henvendelse til Udenrigsministeriet oplyste: Han har i Leningrad arbejdet paa Stalin Turbinfabrik og studerede om Aftenen Fysik, Kemi og Matematik. Han klarede sin Eksamen godt og skulde i August Maaned ind paa den polytekniske Højskole her. Han blev som de fleste Udlændinge uden Pas fængslet under den gængse Form for Spionage og Kontrarevolution, men han har overhovedet ikke arbejdet politisk.

Hvilke Oplysninger sidder den ærede Forespørger inde med om, at Werner Calm i Rusland har opført sig paa en Maade, saa at han herefter ikke kunde betragtes som politisk Flygtning? Jeg har ikke nogen. Men i øvrigt har det, kan jeg roligt sige, været et Punkt, som overhovedet ikke har været fremdraget for mig eller for Embedsmændene i Justitsministeriet ved Sagens Afgørelse, fordi man ikke tillægger det nogen afgørende Vægt. Manden var politisk Flygtning, hans Liv var igen i Fare, og hvis man kunde redde ham, uden at det gjorde den danske Stat noget, hvorfor skulde jeg saa ikke have optraadt, som jeg gjorde, hvorfor skulde jeg ikke have søgt at redde den Mand, som af politiske Grunde var udsat for særlig Fare?

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Anklagemyndighedens Stilling til § 267 eller § 268 har jeg intet at tilføje. Jeg kan ikke paatage mig fra Justitsministeriets Side at erstatte Statsadvokater eller Rigsadvokat; de maa efter deres Kendskab til vedkommende Sag og efter deres Kendskab til Praksis afgøre, hvorledes Sagen skal anlægges, og det interesserer mig aldeles ikke mere at blande mig i de Sager, der anlægges paa mine egne eller paa andre Medlemmer af Regeringens Vegne, end i andre Sager. Det er for saa vidt en Ekspeditionssag, og det er overladt Anklagemyndigheden at træffe nærmere Bestemmelse om, hvorledes Sagen skal være. Jeg kan ikke erkende, at der paahviler mig nogen som helst Forpligtelse til, fordi en har Lyst til at injuriere

mig, at følge specielt denne Sag. Jeg har heller ikke fulgt Frits Clausens Sag. Jeg ved blot, at en Beskyldning for at indsmugle kommunistiske politiske Provokatører er fra mit Synspunkt Bagvaskelse og ikke andet, og jeg kan med rolig Samvittighed sige, at det kunde aldrig falde mig ind at gøre noget saadant.

Med Hensyn til mine Udtalelser ovre i Landstinget er det fuldkommen rigtigt, at ved den Diskussion, der foregik i Fjor mellem Repræsentanter for Pressen og mig om, hvorfor vi ikke brugte den nuværende Straffelov i højere Grad — idet det var antydet fra min Side, at der tiltrængtes strengere, baade Presse- og Straffelovsbestemmelser —, svarede jeg: Den bruges ogsaa, men anvendes ikke af Domstolene. Man paaberaaber sig Gang paa Gang, at der foreligger Bagvaskelse, men det er overordentlig sjældent, at Domstolene tager Hensyn dertil, og derfor ønsker jeg denne Paragraf ændret. Det er akkurat ligesaadan i den saakaldte Frits Clausen-Sag, skønt det fra mit Synspunkt set er en oplagt Bagvaskelsessag.

Himmelstrup: Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at da jeg læste Ordlyden af den Forespørgsel, som det ærede Medlem Hr. Hasle har stillet til Justitsministeren, og som vi har til Behandling her i Dag, syntes jeg, at den var stillet ganske overordentlig elskværdigt.

Den falder i tre Afsnit. Den beder for det første Justitsministeren om at redegøre for Principperne for Udøvelsen af Asylretten. Det er, om jeg saa maa sige, et rent folkeretligt Spørgsmaal, som vi nu har hørt den højtærede Justitsminister udvikle, og det var jo meget interessant. Men vi kunde have opnaaet det samme ved at høre en Forelæsning i Folket ved Københavns Universitet af den Professor, der docerer Folket.

Forespørgselen beder dernæst Justitsministeren om at gøre Rede for, hvorledes disse Principper forvaltes. Det har den højtærede Justitsminister ogsaa gjort, og det er ikke noget ukendt, i hvert Fald ikke for mig; jeg har hørt det før, baade i Finansudvalget og i Det udenrigspolitiske Nævn. Jeg ved godt, at Justitsministeren forvalter disse Principper med en vis Strenghed, hvad han ikke skal lastes for.

Men saa indeholder Forespørgselen til sidst en Anmodning om, at Justitsministeren vil redegøre for, hvorledes disse Principper er bragt i Anvendelse i den bestemt foreliggende Sag, og den højtærede Justitsminister har nu ogsaa redegjort derfor. Jeg sy-